

Dette notat er i færd med at blive udarbejdet. Det vil blive fremsendt en af de nærmeste dage. Og derfor vil jeg med min besvarelse i dag henvisse til det notat, som er under udarbejdelse, og som er lige ved at være færdigt, og som derefter fremsendes til Europaudvalget.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil gerne sige tak for, at vi nu får notatet i løbet af nogle få dage, men jeg kan ikke skjule min undren over, at det har taget så lang tid med dette arbejde, al den stund disse ting jo gerne skulle have stået krystalklart for regeringen allerede den dag, da man traf beslutningen i EU's Ministerråd.

Jeg vil gerne spørge, om det er korrekt forstået af mig, at der faktisk er tre artikler i forordningen, som indbefatter de civile problemer – nemlig artikel 4, artikel 5 og artikel 6 – og om det er korrekt, at i de to af artiklerne, artikel 4 og artikel 5, fik man ikke gennemført nogen ændringer, som kunne berettige en anvendelse af artikel 235. Jeg vil gerne spørge, om det er korrekt, for i så fald har vi jo et alvorligt problem.

Og det andet spørgsmål er, om det er korrekt, at i artikel 6, hvor man fik en henvisning til Bruxelleskonventionen, har denne henvisning ikke en sådan karakter, at det løser problemet med artikel 235, for det inkorporerer bare nogle fremmede regler i forordningen, men det ændrer ikke karakteren af, at der er tale om en EU-forordning.

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Som det allerede fremgår af hr. Keld Albrechtsens spørgsmål, drejer det sig her om juridisk overordentlig indviklede forhold. Jeg tror, det er bedst, at vores diskussion kommer til at foregå på grundlag af det notat, som er under udarbejdelse, og som hr. Keld Albrechtsen vil få i hænde i løbet af få dage.

Keld Albrechtsen (EL):

Nu mener jeg, at jeg stillede de afgørende spørgsmål i en meget enkel form, og derfor bekymrer det mig, at regeringen ikke er i stand til at give et klart svar, f.eks. et svar, der lyder: De af Keld Albrechtsen rejste spørgsmål er der ikke grund til at være bekymret over, for det er glasklart, at der ikke er et artikel 235-problem i artikel 4 og artikel 5. Det bekymrer mig, at ministeren ikke – når jeg stiller det op i en meget enkel form – er i stand til meget enkelt at svare ja eller nej.

Men den diskussion kommer vi jo så til at tage. Jeg kan forstå, at der i den her sag altså gemmer sig – for nu at citere et tilstedeværende folketingsmedlem – megen mystik.

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Der gemmer sig ikke megen mystik, men der gemmer sig megen jura, og juraen skal være i orden, og det vil også fremgå af det notat, som Folketingets Europaudvalg får tilstillet.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 24:

Forespørgsel til statsministeren og udenrigsministeren [om resultatet af mødet i Det Europæiske Råd den 13. december d.å.l.]

Af Ove Fich (S) m.fl. (alle partier).
(Forespørgslen anmeldt 14/11 96).

Fjerde næstformand (Elisabeth Arnold):

Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg Tingets samtykke dertil som givet. (Ophold). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af lovforslag nr. L 43: Forslag til lov om film.

Af kulturministeren (Jytte Hilden).
(Fremsat 30/10 96).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Søren Hansen (S):

Dette lovforslag har to hovedemner: Dels drejer det sig om strukturen, dels drejer det sig om filmcensurens ophævelse og det, der sættes i stedet.

Sammenlægningen af de tre institutioner Filmintitutet, Statens Filmcentral og Filmmu-

seet giver helt givet nogle muligheder, som forhåbentlig kan udnyttes sådan, at vi både får mere styrke, mere slagkraft og en stærkere indsats for dansk film. Men som man har kunnet høre på debatten, så har der jo også været visse røster, der har ytret bekymring. Sådan er det jo altid, når tingene ikke fortsat skal være, som de var, og blive, som de er. Jeg er ikke så bekymret.

Hvis vi nu tager et par andre områder og ser på, hvordan det går dér, Danmarks Radio f.eks.: Dér har man altså evne til med én direktion og én bestyrelse at klare både noget med nyheder, noget med fiktion, noget med radio, noget med fjernsyn, noget med teknik og noget med satellitter, DAB-forsøg osv. osv., og det går jo da alligevel.

Det Kongelige Teater – også kun én leder og én bestyrelse, der klarer både det med balletten og det med operaen og det med skuespillet og kapellet og uddannelserne. Det går endda. Jeg tror også, det vil vise sig at kunne gå for filmen.

Men for nu at gardere os mod den del af problemet, som måske kunne udvikle sig til en uenighed eller det, der er værre, nemlig hvordan kronerne skal fordeles mellem spillefilm på den ene side og kortfilm/dokumentarfilm på den anden side, så er det i loven bestemt, at der i finansloven angives en ganske bestemt fordeling mellem den ene portion og den anden portion, sådan at den ene del ikke kan tryne den anden, og det tror jeg er meget fornuftigt.

I denne sal havde vi i sidste uge Nordisk Råds session, og nogle af os drøftede, hvordan det var muligt eller kunne blive muligt at gøre noget mere for nordisk film.

Derfor har jeg et forslag at stille, nemlig at vi i § 2 - hvor der tales om Filminstituttets opgave, og hvor det nævnes, at opgaven er at udbrede kendskabet til dansk og udenlandsk film – så under udenlandsk film nævner det nordiske særligt.

Jeg synes, at det er en opgave for os at løfte den nordiske sag, hvor vi kan komme til det, således også på dette her område. Og det er ikke særlig tilfredsstillende, at gode danske film ikke kan ses i Sverige og omvendt, og at »Kristin Lavransdatter« – en stor, flot norsk produktion – ikke kommer uden for Norges grænser. Vi skal gøre, hvad vi kan for at hjælpe lidt på den side af sagen, og derfor vil jeg foreslå denne tilføjelse.

En anden del af lovforslaget handler så om Medierådet for Børn og Unge, der så skal erstatte Filmcensuren. Her er der grund til, synes jeg,

at understrege forældrenes ansvar. Det er forældre, der har til opgave at passe på ungerne, hvad enten de er i trafikken, skal i biografen eller sætter sig foran videoskærmen.

Vi kan ikke, politiet kan ikke, ordensmagten kan ikke rende rundt og holde hånden for. Hvad med tv-aviserne f.eks. og al den vold og elendighed, der bliver vist dér? De eneste, der kan, de bedste, der kan, er forældrene. Det ansvar hører hjemme hos forældrene. Vi skal så ved mærkning og ved information gøre, hvad vi kan, for at lette forældrene i denne her indsats.

Der er to argumenter i denne her sammenhæng: Der er det saglige – dette med, at man kan se videoer i fjernsynet osv. og indtil videre ikke har kunnet det i biografen, og at det er fornuftigt at ligestille på det her område – og så er der det politiske argument, nemlig at der er et flertal her i Folketinget, der har manifesteret sig, når det drejer sig om at ophæve filmcensuren, og et flertal i Folketinget skal man have respekt for.

Børnerådet har ønsket en ledsagerordning, som antyd det som mulighed i lovforslaget, så det ikke bare bliver en kan-bestemmelse, men en skal-bestemmelse. Jeg har i den forbindelse tillid til, at kulturministeren vil søge denne mulighed udnyttet, hvis det viser sig, at der skulle blive behov herfor.

Loven her fastsætter ikke de økonomiske rammer; det gør de årlige finanslove. Alligevel er der grund til at have en skærpet opmærksomhed rettet mod de statslige bevillinger til dansk film, hvis vi vil sikre, at vi fortsat kan have en høj kvalitet i dansk film.

Jeg har bemærket, at formanden for Filminstituttet har ønsket en fordobling af statens engagement. Så langt kommer vi ikke – i hvert fald ikke lige med det samme, men en forhøjelse kommer vi ikke uden om, hvis vi skal sikre kvaliteten. Derfor har vi også i medieforliget netop afsat nye millioner oven i de andre millioner til puljen, der forvaltes af de to tv-stationer og Filminstituttet – altså et skridt i den rigtige retning.

Jeg håber, vi med de foreslåede ændringer får mere dynamik, mere liv og flere og bedre danske film og dermed flere valgmuligheder for seerne i biografen og seerne foran tv-skærmene, og jeg deler Filminstituttets formands ønske om, at vi også efter denne lovs vedtagelse kan sige, at vi har verdens bedste filmlov. Jeg ser i hvert fald ingen, der gør os rangen stridig.

(Kort bemærkning).

Birgitte Husmark (SF):

Jamen jeg er glad for, at hr. Søren Hansen er omsorgsfuld på børnenes vegne, men jeg vil godt spørge hr. Søren Hansen, om det, at børnefilmskonsulenterne overhovedet ikke optræder i den nye lov, ikke er noget, der har bekymret hr. Søren Hansen.

Jeg synes, at det, at man afsætter 25 pct. af bevillingerne til produktion til børn, er fint, men hvis den kvalitet, som børnefilmskonsulenterne tidligere har kunnet sikre, fuldstændig udgår, vil man så ikke komme til at mangle vældig meget?

Jeg mener bestemt ikke, at Medierådet har noget som helst at skulle have sagt på det her område; tværtimod er jeg meget bekymret for, at der sker en væsentlig kvalitetsforringelse og usynliggørelse af det, der burde være til gavn for børn.

(Kort bemærkning).

Søren Hansen (S):

Ja, det er et af de punkter, som vi kommer til at se lidt nøjere på i udvalget: hvordan vi kan udmønte dette her på en ordentlig facon. Vi har jo så sent som i dag fået en henvendelse fra Børnerådet omkring denne her sag.

Jeg synes, det er rimeligt at kigge på det og også se på, hvilken mulighed Børnerådet får for eventuelt at blive placeret i rådet, som skal tage stilling til vurderingen af filmene.

Hans Christian Schmidt (V):

Da vores ordfører, hr. Jørgen Winther, desværre ikke kan være til stede i salen, har jeg lovet at læse følgende op:

Venstre har en overvejende positiv holdning til dette lovforslag. Lovforslaget består af to elementer, dels oprettelsen af Medierådet for Børn og Unge og dels sammenlægningen af tre institutioner til én institution, som får navnet Det Danske Filminstitut.

Til det nye Medieråd har Venstre den holdning, at ser man årtier tilbage, så kunne man jo dengang kun se levende billeder i biografen. Dengang havde man altså en nem mulighed for at kontrollere ved billetindgangen, hvem der så hvilke film, og hvad de så. Man kunne kontrollere, og derfor var det også muligt at udøve censur. Nogle film blev forbudt for børn, og det var faktisk ikke muligt for dem dengang at se disse film. Den tid er for længst forbi.

Der oprettes nu et Medieråd, og dette råds vigtigste opgave er at give oplysning og vejledning om film og dermed tilråde, hvilke film der kan ses af børn alene, og hvilke film der bør ses af børn sammen med deres forældre. Det vil også sige, at forældre fremover får et større ansvar for, hvilke film der ses af deres børn – en beslutning, som vækker generelt god genklang i Venstre.

Venstre er også positiv over for det andet element i lovforslaget, nemlig sammenlægning af Det Danske Filmmuseum, Statens Filmcentral og Det Danske Filminstitut til én institution, som så kaldes Det Danske Filminstitut.

Venstre vil gå positivt ind i den videre behandling af dette lovforslag i Kulturudvalget, men vi vil gerne ved den her lejlighed samtidig præcisere, at vi efter vedtagelsen af lovforslaget vil følge udviklingen meget nøje. Det er helt sikkert sådan, at for Venstre er det ikke helt problemfrit, at det nu bliver tilladt for børn at gå alene i biografen og f.eks. se flere voldsfilm eller andre film, der tidligere var forbudt. Så vi vil følge lovens virkning helt nøje og derefter tage stilling til, om vi fortsat mener, at den virker efter hensigten.

(Kort bemærkning).

Birgitte Husmark (SF):

Jeg vil gerne spørge ordføreren for Venstre, om ikke det er noget, der bekymrer Venstre, der jo er et decentralt parti, at man har strøget repræsentantskabet i det, der bliver den gældende lov, hvis man skal stole på, at der kommer et flertal for lovforslaget, sådan som det blev forudskikket før.

Repræsentantskabet har ikke haft alverdens magt i den nugældende lov, men har dog givet en kontakt til en meget bred brugerskare. Det, det bliver erstattet af her, er et såkaldt kontaktråd, som ikke har nogen forpligtelse andet end, som det står i loven, at det skal mødes mindst én gang om året. Det bliver på den måde en narrestue i forhold til det repræsentantskab, som dog har haft myndighed til at indstille bestyrelsesmedlemmer. Jeg vil godt spørge, om ikke det bekymrer repræsentanten for Venstre.

(Kort bemærkning).

Hans Christian Schmidt (V):

Når vi har valgt at sige, at vi synes, det her er et godt forslag, så er det jo i hvert fald, fordi vi mener, at vores bekymring er mindre end vores begejstring.

Torben Rechendorff (KF):

Det er selvfølgelig en betænkelig affære at ændre hele den danske filmverdens struktur, blot fordi de forskellige parter nu flytter ind i et nyt hus. Og hr. Søren Hansens analogi til Danmarks Radio og til Det Kongelige Teater synes jeg nu nok halter lidt. På den anden side skal jeg gerne sige, at i den konservative folketingsgruppe kan vi godt se, at hvis der i øvrigt er brug for at kigge på filmverdenens struktur, så er det vel sådan set et meget godt tidspunkt, nemlig da der nu foreligger en ny, om jeg så må sige indkvarteringsituation for de berørte instanser.

For hvad handler det om? Ja, det handler jo ikke om struktur. Det handler om at ruste den danske filmverden bedst muligt til de udfordringer, som ligger foran.

I den forbindelse vil jeg godt understrege, at vi er meget opmærksomme på, at det er en uhyre vanskelig affære at sammenstrikke en struktur, som alle i den danske filmverden jubler over. Og vi er også opmærksomme på, at det heller ikke denne gang er lykkedes for kulturministeren. Vi vil gerne i udvalgsbehandlingen bore i nogle ting, først og fremmest omkring det med strukturen, og jeg skal ganske kort lige nævne, hvad det er for temaer, vi vil have op og vende.

Vi tror, at relationerne mellem bestyrelsen og de tre råd bliver af meget stor betydning. Er det den rigtige form for repræsentation, man har fundet for rådene i bestyrelsen? Det vil vi gerne diskutere.

Vi vil gerne diskutere direktionens, herunder den administrerende direktørs, kompetence – og jeg skulle måske sige og ikkekompetance. Vi vil også gerne være sikre på, at konsulenternes placering fortsat bliver fuldstændig uafhængig. Det ligger vist i ministerens forslag og også i bemærkningerne, at sådan skal det være. Men vi vil gerne være sikre på, at sådan forholder det sig.

Og så vil vi specielt gerne høre lidt nærmere om, hvad ministeren forestiller sig, at den i § 10 omtalte vedtægt skal indeholde.

Så er der også noget om overgangsbestemmelserne, og der er også noget omkring de vanskeligheder, som vel godt kunne opstå omkring dette, at bevillingerne hvert år fastsættes ved forhandlingerne omkring finansloven. Men der kan selvfølgelig i den forbindelse opstå så mange vanskeligheder.

Men bevares, vi skal gerne tilslutte os hovedtanken. Vi synes, at ministeren har en urskov af

nærmere regler, som skal fastsættes af ministeren, og det vil vi også gerne forske lidt yderligere i.

Det vil vi også gerne, når talen er om lovens andet punkt, nemlig filmcensuren afskaffelse og indførelse af et Medieråd. Jeg skal ikke skjule, at dette at afskaffe filmcensuren godt kan give os en smule bekymring. Men vi støtter tanken om at afskaffe den. Men vi lægger afgørende vægt på, at den funktionsbasis, som det Medieråd, der opstår, får – og det vil altså sige de nærmere bestemmelser, ministeren også her agter at fastsætte – bliver på en sådan måde, at der er mindst mulig grund til at være bekymret.

I den forbindelse skal jeg sige, at det er særlig vigtigt for os, at der også bliver taget hensyn til børn, der er alt andet end i følge med deres forældre. Det er der nemlig mange børn der ikke er, og jeg synes, det baserer sig lovlig meget på, at børnene kommer gående sammen med deres forældre hen til biografen for at se filmen: »Driver dug, falder regn«. Og de tider er jo overstået.

Birgitte Husmark (SF):

Anledningen til, at vi står her, er jo bl.a. det fine, nye hus i Gothersgade og så måske også det, at kulturministeren ønsker mere hånd i hanke med filmediet.

Det, vi har fået med det lovforslag, der ligger nu, er jo desværre noget, der tegner til at blive en mastodont, en enhed, som er en kunstig enhed, der skal presses sammen under den samme bestyrelse, under den samme direktion, og som skal rumme alt: spillefilm, kortfilm, dokumentarfilm, museums- og forskningsopgaver, og desuden skal økonomisk støtte, rådgivning, inspiration og talentudvikling inden for alle de her områder pakkes sammen under én bestyrelse centreret under ministeren.

Det er jo ikke nødvendigt det her. Det er jo ikke nødvendigt, fordi man flytter i samme hus, at man så også giver sig til at dele bord og seng.

Et andet punkt, som SF finder meget ubehageligt, er den paragraf, som giver kulturministeren lov til faktisk alting, bemyndigelsesparagraffen, § 10. Vi kan faktisk ikke lade være med at sammenligne den med Maastricht-Traktatens § 235, som også giver frit lejde til alt.

Også ansvarsfordelingen imellem minister og bestyrelse er helt flydende i denne her paragraf. Der er bl.a. åbnet op for, at ministeren kan afgøre Filminstitutets interne kompetencefordeling.

Med hensyn til den kunstneriske vurdering af manuskript og produktionsforslag: Den skal nu gives til direktionen og ikke til bestyrelsen, sådan som konsulenterne tidligere kunne gøre det til hver sin egen bestyrelse.

Der skal nu nedsættes tre råd, et for hver hovedopgave, og det bliver i sandhed også kun råd. De kan få lov til at rådgive og udøve efterkritik. Det er jo fint. Og så kan de få lov til at udpege et bestyrelsesmedlem, men det må så ikke være et af dem, der sidder i rådet, så det er jo altså værd at overveje, hvem det så er, der så vil sidde i sådan et råd.

Så et par betragtninger om det konkrete indhold. Vi kan ikke forstå, at tilskudsprocenten nu skal op på 60 på de spillefilm, der ikke skal undergå konsulentbehandling. Hvem kommer det til gode?

I det hele taget er der med det her forslag skabt meget stor risiko for, at det ikke vil fremme kunst og kultur, men at det kan blive et slagsmål om penge.

Det er der andre der har været lidt inde på, men specielt er det et problem, at i og med at man nu har det store hus, man har museumsopgaverne, og man har ikke mindst også en forskningsforpligtelse, som vi fra SF's side er meget glade for, så koster alt det her penge, og sådan som jeg har læst lovforslaget, er det ikke til at se, hvem der har ret til hvilken del af det.

Så vil jeg hoppe til det, der står om Medierådet. Medierådet skal erstatte børnefilmcensuren, og det skal vejlede om films egnethed og eventuelle skadelighed for børn og unge. Her har vi i SF lyttet til Børnerådet, og vi kan absolut gå ind for råd og vejledning, men vi mener samtidig, at det er forkert at opgive den beskyttelse og den respekt for børns integritet, som den nuværende lov er udtryk for. Det skal fortsat være det offentlige pligt at skærme børn mod film, der er stærkt voldelige eller på anden måde forrædende eller skræmmende.

Men SF er villig til at lade censuren stoppe ved 12 år og altså udelade den for de 12-16 årige. Her vil SF se meget positivt på ministerens tanke om at lade børnene være ledsaget af deres forældre eller andre voksne, og det gælder selvfølgelig også i de yngre aldersklasser.

Som det fremgår, er vi meget kritiske over for lovforslaget, og det skal undergå meget store forandringer og ikke mindst præciseringer, for at vi skal kunne gå ind for det.

(Kort bemærkning).

Søren Hansen (S):

Jeg forstår, at fru Birgitte Husmark ikke finder det rigtig at ophæve censuren for mindre børn, når det drejer sig om, hvad de kan se i biografene.

Det er jo et standpunkt. Det er jo en holdning. Men jeg vil gerne spørge: Hvad vil man så stille op med de øvrige områder, hvor børn kan se nøjagtig det tilsvarende, nemlig på video, på et stort antal fjernsynskanaler, som kommer lige ind i stuen til de små sjæle, og i TV-Avisen, som jo viser mere vold og mere elendighed, end så mange film gør? Hvad vil fru Birgitte Husmark og SF stille op i de situationer?

(Kort bemærkning).

Birgitte Husmark (SF):

Der er et gammelt mundheld, som ofte bliver brugt i SF, når vi sådan skal tage os selv lidt i nakken, og det hedder, at det bedste ikke skal blive det godes fjende. Vi vil nok hævde, at det medie, der virker allerstærkest, er filmmediet: Når man sidder i den mørke biografsal, når man kan få et meget stort lærred, som man sidder dér alene med som barn, og det er jo den situation, vi skal forestille os, og de indtryk, som man dér kan være under påvirkning af. Det ønsker vi stadig væk at skærme børnene mod. Vi har som sagt blødt op i forhold til de unge mennesker, men børnene vil vi stadig væk skærme.

Det skal bestemt ikke afholde os fra at forsøge at få ændret den måde, TV-Avisen fungerer på.

Hvis man kunne få en overenskomst om, at stærkt voldelige scener blev henlagt til de sene tv-aviser, ville det da være dejligt; men indtil nu har det jo altså ikke kunnet lade sig gøre.

Elsbeth Gerner Nielsen (RV):

Med lov om film får vi samlet en række vigtige filminstitutioner i Danmark, og samtidig får vi givet indhold til det nye Filmens Hus.

I Det Radikale Venstre håber vi, at vi hermed har skabt basis for en stærk videreførelse af den danske filmtradition. Vi håber også, at de forskellige interessenter inden for dansk film i kraft af husfællesskabet og en ny samlet lovgivning vil finde sammen i nye samarbejder og inspirerende samtaler.

Samtidig får vi et hus, hvor danskere og udlændinge med interesse for dansk film kan mødes, gå på filmmuseum, se nye film eller genopdatere gamle film.

Fra filmens verden har der været rejst kritik af, at loven på visse punkter er for meget ramme og for lidt indhold, altså at loven ikke er tilstrækkelig detaljeret omkring f.eks. rådernes kompetence, og at det i for høj grad er op til ministeren at udstikke de endelige retningslinjer.

For Det Radikale Venstre at se er fordelene ved en sådan rammelovgivning, at fleksibiliteten bliver større, så det bliver nemmere at tilpasse sig nye udviklingstræk i samfundet og i filmproduktionen. På den anden side er vi selvfølgelig lydhøre over for relevante indvendinger og i forbindelse med udvalgsarbejdet parate til at foretage præciseringer og opstramninger, hvis det skønnes nødvendigt.

Hvad angår Medierådet, skal det ikke være nogen hemmelighed, at vi i Det Radikale Venstre ikke var enige i beslutningen om at ophæve filmcensuren. Desværre mente et flertal i Folketinget noget andet, og derfor står vi nu med en løsning, som på mange måder er god, hvis Medierådet og filmens verden vel at mærke formår at bruge de muligheder, som filmloven lægger op til.

Det gode ved den nye ordning er, at forældre – og voksne i det hele taget – får større ansvar for børnenes filmforbrug, og at det bliver nemmere at orientere sig om, hvad filmene indeholder i kraft af den obligatoriske mærkning. Samtidig er vi meget optaget af PG-ordningen, altså ideen om, at børn og unge kun kan se visse film, hvis de er i følge med deres forældre eller en anden voksen, at børn ikke bare kan gå ind og se hvad som helst alene.

Den voksnes erfaringsverden er langt bredere end barnets og den unges. En vigtig forudsætning for, at et barn ikke får et fuldstændig forvrænget billede af virkeligheden, er, at barnet bliver konfronteret med den voksnes virkelighed, at barnet får mulighed for at diskutere det set, det oplevede, med en voksen. En sådan udvikling kan PG-ordningen understøtte.

Jeg håber derfor, at Medierådet vil bruge den mulighed og i det hele taget tage sin opgave – nemlig at værne om de svageste grupper af børn og unge – meget alvorligt. Stærke forældre og stærke børn skal nok klare sig. Vores opgave som politikere er således efter min mening at spænde et netværk ud under de svage børn f.eks. ved at stille krav om, at børn ikke må se voldsfilm alene, i al fald ikke, hvis det foregår i et offentligt rum.

Nogen vil sikkert mene, at en sådan ordning forslår som en skrædder et vist sted. Det mener jeg ikke. Ved at vi klart tilkendegiver, at vi ikke vil have, at børn ser voldsfilm alene, sender vi et signal til filmverdenen og til forbrugerne. Vi er med til at udstikke nogle retningslinjer for, hvad der er godt og ikke godt.

Jeg er meget nervøs for den udvikling, som har gjort, at vore børn i stigende grad tilegner sig verden gennem billeder snarere end gennem ordet. Jeg er bekymret for, hvad det betyder for barnets begrebsudvikling, bevidsthed og evne til at begå sig.

Traditionelt har vi bearbejdet det set gennem samtalen og ordet og på den måde skabt mulighed for at ændre på virkeligheden ved at sætte ord på den. Den mulighed spilles børnene af hænde, hvis billederne kommer til at stå alene, og hvis billederne så oven i købet er formet over helt arkaiske kulturformer med volden og den rå sex i centrum, så er der endnu mere grund til at være bekymret.

Når børnene sættes ind i vore biler, skal de have sikkerhedsseler på. Når de ser film, skal de også have sikkerhedsseler på i form af voksne, som værner om deres billedforståelse.

Set i lyset af udviklingen på medieområdet vil jeg opfordre til, at kulturministeren følger udviklingen nøje eventuelt i form af en årlig redegørelse til Folketinget om, hvordan Medierådets informations- og vejledningsarbejde virker, og om, hvordan børnenes medieforbrug udvikler sig.

På den baggrund kan Det Radikale Venstre støtte det fremlagte lovforslag.

Kim Behnke (FP):

Loven rummer, som andre ordførere for længst har været inde på, to ting, der ikke umiddelbart havde behovet at have noget med hinanden at gøre, ud over at de i en vis udstrækning handler om film.

Fremskridtspartiets opfattelse er, at både Statens Filmcentral, Det Danske Filminstitut og Det Danske Filmmuseum er udmærkede institutioner, og vi støtter absolut deres eksistens. Vi mener bare ikke, at man skal støtte dem over finansloven med tvangspkrævede skattemidler.

Hvordan de så i øvrigt vil organisere sig, er heller ikke noget, som vi mener at det sådan specielt er Fremskridtspartiets eller Folketingets opgave at bestemme. Derfor vil vi sige, at for så vidt angår den halvdel af lovforslaget overlader

vi det trygt til branchen selv at finde ud af, hvordan den ønsker at blive organiseret. Og hvis det her er ønsket, ja, men bevares, så lad os da endelig vedtage disse her regler.

Jeg håber så, at vi under udvalgsarbejdet kan få lidt indblik i, hvad ministeren agter at bruge de mange beføjelser til.

Ønsket fra flere sider om, at vi går direkte ind og blander os i rådets sammensætning og dagsordener, og hvordan det i øvrigt skal organisere sig, støtter vi ikke. Det mener vi ikke er Folketingets opgave. Det kan kun give anledning til ansvarsforflygtigelse hos dem, der skal benytte sig af tingene i det daglige.

Jeg vil i stedet for vende mig til den halvdel, der drejer sig om ophævelsen af filmcensuren, og jeg skal da takke ministeren for referencen til vores lovforslag fra sidste folketingsssamling, som jo nu bliver udkrystalliseret.

Da vi havde den første behandling, var synspunktet fra en lang række partier i Folketingssalen, at det eksisterende censursystem var forældet. Alle var dog enige om, at det er en god idé, at forældrene kan få en vejledning – en varedeklaration; lad os bare bruge det udtryk, for det er jo velkendt, at når man står i en butik og skal købe eller leje en videofilm eller for den sags skyld ser i dagbladens opslag over film i biograferne, så er der en forbrugervejledning i form af en varedeklaration, så man simpelt hen kan se, hvad det er for en film.

Det er vores håb, at de retningslinjer, der vil blive udstukket, også vil finde vej til film anmeldelserne, sådan at man i dagbladene ud over at oplyse, at filmen har den og den instruktør og er udgivet af det og det selskab osv., også gør det til en fast praksis, at man optrykker denne vejledning, sådan at forældrene er klædt på, når de skal give deres børn råd og vejledning om, hvilke film der er værd at se, og hvilke film de eventuelt selv også ønsker at være med til at se.

For i den verden, vi lever i i dag, er mangfoldigheden jo uægtelig stor. Vi bombarderes med et meget stort antal tv-kanaler, vi bombarderes med alverdens ting og sager, der kan hentes ind ved hjælp af Internettet, cd-rom'er med film og alt mulig andet. I den verden er det ikke nemt for et forældrepar at følge med i, hvad der foregår. Man har måske nogle præferencer – f.eks. et håb om, at når det er en Disney-film, så går det vel nok an at lade børnene se den osv. – men denne vejledning synes vi er en god idé, og særlig når branchen selv har ønsket, at det skal komme til at fungere på den måde.

Der er ikke mange bemærkninger i forslaget om tv's rolle, og det kunne vi godt tænke os at vi under udvalgsarbejdet ser lidt på.

Vi er lidt bekymret over den udvikling, som også er ved at ske i Danmark. I USA har man – de er jo som regel et skridt længere end alle os andre – deciderede tv-kanaler, som kalder sig action news. De har som koncept, at hver eneste nyhedsudsendelse skal indledes med katastrofer eller ulykker. De har egne helikoptere, der flyver over byerne og følger med i, hvor der er sket trafikuheld, så man kan zoome ind på beskadigede mennesker, der ligger på gader og stræder, og åbner deres udsendelser med den slags.

Jeg har med bekymring set, at også både TV 1 og TV 2 er begyndt at åbne deres 18.30- og 19.00-udsendelser med billeder fra naturkatastrofer osv. Det er et tidspunkt af døgnnet, hvor børnene er til stede i stuen, og det har altså en langt større virkning på børnene at se den slags end at se en Arnold Schwarzenegger-film senere på aftenen, hvor han klædt som en eller anden robotfigur render rundt og slår tusindvis af andre robotter ihjel. Det at se noget, som er fra virkeligheden, tog, der er afspolet, fly, der er styrtet ned, osv., virker langt stærkere på børn.

Derfor mener jeg, at vi bør tage denne diskussion med de to tv-stationer, om det virkelig skal være et succeskriterium at vise død og ødelæggelse på den tid af aftenen.

Med hensyn til den ledsageordning, som har været omtalt, er det Fremskridtspartiets opfattelse, at dér skal vi ikke skifte ordet kan ud med ordet skal, men se, hvilke behov der viser sig. Aldersvurderinger ændrer sig jo også med årene, og derfor ville det være dumt at lave firkanterede regler.

Fremskridtspartiet kan med disse bemærkninger støtte det foreliggende lovforslag.

Bent Hindrup Andersen (EL):

Enhedslisten har fulgt processen om filmlovforslagets tilblivelse tæt, og jeg skal indledningsvis understrege, at der er ting i loven, som vi finder positive, men der er også forhold, som vi stiller os ganske uforstående overfor.

Men lad mig starte med det positive, nemlig etableringen af et Medieråd som erstatning for Statens Filmcensur. Vi udgjorde som bekendt en del af det flertal, der i sidste samling pegede på en afvikling af de forældede censurregler til fordel for et vejledningsinstrument, der ikke blot forbød, men også formåede at gå ind i den ofte

svære diskussion, som forældrene tvinges ind i i forhold til deres børn. Vi ser det samtidig som et positivt træk, at Medierådet ikke kun snævert skal se på film, men skal se på medieudbudet generelt.

Vi har noteret os ministerens bemærkning i lovforslaget om »en dialog også med tv-stationerne på dette område.« Vi ønsker alle de klare vink, der kan gives til public service-kanalerne, så også de snart begynder at tænke sig om i forhold til de indlagte spots med voldsscener i forbindelse med nyhedsudsendelser og i forbindelse med børnetimerne.

Derfor er et Medieråd en god ting. Jeg synes i øvrigt, at ministeren er landet ganske fornuftigt med udformningen af det med ledsagerordningen. Dog skal vi understrege, at branchen ikke skal deltage i nogen form for vurdering af films egnethed i forhold til børn.

Med hensyn til debatten, der er opstået, efter at forslaget er fremkommet, om, hvorvidt der skal stå »kan« eller »skal«, er vi åbne over for det og vil lytte til argumenterne, og jeg har den overbevisning, at ministeren nok også lander på et rigtigt niveau i det spørgsmål. Jeg synes, at hele sagen omkring censuren er håndteret ganske fornuftigt.

Det andet, vi finder positivt, er, at der sker en række administrative tiltag i forbindelse med Filmhuset.

Men så er det også slut med de positive toner. Vi kan ikke forstå, at Medierådet og den administrative styrkelse af Filmhuset skal indebære en total ændring og opbrud af vores filmstøtte-lovgivning. Uanset hvilket område vi behandler, er vi principielt modstandere af, at der mere og mere bliver tale om rammelovgivning og deraf følgende ministerbemyndigelser.

Det er muligt, at man kan fristes til at få mindre bureaukrati og mere fleksibilitet ved ikke at spørge de folkevalgte politikere, men vi foretrækker altså, at man en gang imellem spørger politikerne om væsentlige samfundsspørgsmål frem for at overlade tingene til ministeren og embedsmænd. Herunder er vi også imod den stigende ministerielle udpegning. Konkret snakker vi i forbindelse med det her lovforslag om såvel udpegning af Medierådet som institutbestyrelsen.

Vi ønsker, at den nuværende kompetence hos de enkelte filmområder: kort- og dokumentarfilm, spillefilm og Filmmuseet, fastholdes. Der må sikres en klar adskillelse mellem de administrative opgaver og de kunstneriske. Vi vil

under ingen omstændigheder acceptere en situation, hvor en administrativ direktør eller ledelse kan overtrumfe de kunstneriske områders vurderinger.

Hvis vi skal indgå i vedtagelsen af denne lov, er det nødvendigt, at de klare kompetencefordelinger skrives ind i loven. Vi vil ikke medvirke til, at de kunstneriske organers råd underlægges en administrativ og faglig ledelse. Vi ønsker, at den administrative ledelse opererer sidestillet med de råd, som er foreslået, og dér, hvor den virker overordnet, skal det være, fordi den er administrativ.

Det står stadig uklart, hvilke økonomiske rammer og forhold der gives Filmmuseet. Der sker en ændring af støtteordningen, men vi kan ikke se, at der er tale om bedre økonomiske vilkår for Filmhuset og i særdeleshed ikke for Filmmuseet. Dette og mange andre spørgsmål vil vi prøve at få belyst under udvalgsarbejdet.

Jeg håber derudover, at vi har klarlagt, hvor Enhedslisten står: Vi giver altså hverken tilslutning eller afvisning; i det normale sprog herinde hedder det at træde vande. Men for at skære det ud i pap, så ser vi hellere en selvstændig lov, der omhandler Medierådet, og etablering af en egentlig administrativ ledelse af Filmhuset.

Vi ønsker en effektiv og slagkraftig dansk film ind i det nye årtusind, men i vores iver herfor skulle vi nødig forringe eller forrykke fundamentale principper i den hidtidige filmlovgivning.

Lisbeth Arbøl (CD):

Da mit partis kulturpolitiske ordfører ikke kan være til stede i dag, skal jeg redegøre for Centrum-Demokraternes holdning til den nye filmlov.

Tanken om en ny filmlov er naturligvis opstået i forbindelse med de statslige filminstitutioners sammenflytning i det nye filmhus. Men det i sig selv er ikke begrundelse nok. Når CD støtter tanken om en fælles institution, er det dels ønsket om at opnå en effektiv og enkel organisation og dels, og det er det væsentlige, ønsket om at få skabt en samlet ledelse af institutionerne og det, der på skift kaldes visionen og Filmhusets publikumsområde.

Det er publikumsområdet, der skal være med til at skabe fornyselsen i filmmiljøet og samtidig være et præsentationssted over for en bredere kreds af nuværende og fremtidige biografgængere.

Det har været opgaven at skabe en rammelov, der på én gang gav en simpel og overskuelig struktur i det nye hus, og som samtidig kan løfte opgaven med at skabe et spændende filmmiljø uden på nogen måde at ødelægge de mange gode, velfungerende elementer i den nuværende administration af statens bevillinger på filmområdet. Her tænkes specielt på ordningen med konsulenter, som alene bærer ansvaret for den kunstneriske kvalitet af de støttede filmprojekter. Det er vigtigt, at denne ordning ikke anfægtes, uanset om referencen for konsulenterne ligesom i dag er til de respektive bestyrelser, eller om de som i forslaget refererer til institutionens direktion.

Centrum-Demokraterne mener, at det foreliggende lovforslag løser den bundne opgave med at skabe nye administrative rammer for Filmhuset på en helt igennem tilfredsstillende måde. Der er skabt klare kompetencer i det enstrengede system, uden at man for enhver pris har gjort bestyrelsen til sagsbehandler. Det er helt afgørende for CD, at man fastholder forslagens idé med en bestyrelse og en administrerende direktør som leder af direktionen for den samlede institution. Enhver ændring af dette princip vil få katastrofale følger for det, der er institutionens formål.

I lovforslaget er det lykkedes at indarbejde en model, hvor der vil kunne skabes et frugtbart samarbejde med den filmbranche, som på den ene side repræsenterer dem, der nyder godt af de statslige filmstøtteordninger, og på den anden side den ekspertise, der via diskussioner i filmrådene bibringer institutionen den filmfaglige videnedveksling, der skal til, for at filmmediet fortsat kan udvikles.

Men det haster med at få gennemført den foreslåede lov. Institutionerne er flyttet ind i Filmhuset, og huset er åbnet for daglige forevisninger i de tre biografteater. Det er derfor vigtigt snarest at få skabt de organisatoriske rammer, hvorunder huset skal fungere i fremtiden. Det skylder man også de ansatte, som i det forløbne halve år efter indflytningen har måttet arbejde under vanskelige forhold.

Den anden halvdel af det fremsatte lovforslag handler om en modernisering af filmcensuren. Centrum-Demokraterne har ingen betænkeligheder ved at ophæve censuren i den hidtil praktiserede form, da den erstattes med forbrugeroplysning og vejledning. Her vil jeg gerne minde om, at ansvaret for, hvad børn og mindreårige skal se, fortsat er og skal være forældrenes.

Den nuværende censurordning har muligvis i dag udspillet sin rolle i den medieverden, vi lever i.

Når det så er sagt, vil jeg gerne sige, at det vil være en god idé, at Børnerådet eller andre, der varetager børns interesser, selvfølgelig bør placeres særdeles stærkt i det nye medieråd. I det videre arbejde med lovforslaget vil jeg gerne opfordre til, at der sikres en klageadgang, der ikke blot går på de retlige spørgsmål – det kan jeg godt se er svært ved en rammelov – men jeg er personlig lidt bekymret for, at kommercielle interesser i nogle tilfælde kan komme til at gå ud over specielt de svage børn, så der påhviler Medierådet og reglerne her omkring et særdeles og meget tungt ansvar.

Centrum-Demokraterne vil gerne udtrykke sin støtte til det fremsatte lovforslag.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Man kan vist rolig sige, at det her lovforslag allerede nu er endevendt både fra den ene og den anden side, og jeg skal derfor på Dansk Folkepartis vegne sige, at lovforslagets to hovedmål har vores støtte. Det ene mål er at samle de tre nævnte institutioner i én, Det Danske Filminstitut, og det andet er at skabe et medieråd til erstatning for Statens Filmcensur. Vi føler, at tilstanden på begge områder bliver bedre end den, vi har i dag, og derfor støtter vi det.

Det er ikke på alle områder vores kop te. Der er punkter, hvor vi er bekymrede for det, der lægges op til i lovforslaget, men vi føler alligevel, at vi på det her område bevæger os i den rigtige retning.

Mange af de formål, som filminstitutet eksempelvis har ifølge loven, mener vi ikke burde være en lovgiveropgave. Det burde være branchen selv, der stod for de nævnte ting, eksempelvis at fremme salget af danske film i udlandet. Vi mener i virkeligheden, at det i bund og grund er en brancheopgave mere end en lovgiveropgave. Og sådan kunne vi nævne en række ting.

Vi er på den anden side store tilhængere af at afskaffe filmcensuren, og den del af forslaget, som har været nævnt flere gange, er vi meget store tilhængere af, og det kan vi selvfølgelig støtte.

Det, at man opretter et medieråd, skal fra vores side alene få den bemærkning, at Folketinget hele tiden skal passe på, at det signal, man sender, ikke på nogen måde tager ansvaret fra forældrene. Det er for os at se meget vigtigt,

at vi hele tiden gør opmærksom på, at det er forældrenes ansvar, hvad deres børn ser. Det er forældrenes ansvar at diskutere det med børnene, og det er forældrenes ansvar at sørge for at få slukket fjernsynet, når der kommer ting, børnene ikke må se.

Det er ikke altid, forældrene føler, at de har kunnet opfylde den rolle, men det er i bund og grund kun ved, at det er forældrenes ansvar, vi for alvor får løst de problemer, det ellers ville kunne give. Vi skal hele tiden fra Folketingets side være påpasselige med ikke at give det signal, at lovgiver overtager den rolle. Men vi føler, at udviklingen fra at gå fra filmcensur til et medieråd, der i højere grad virker vejledende, er rigtig, og derfor støtter vi også den side af det.

Så skal jeg bare endelig sige, som flere ordførere også allerede har været inde på, at der for os at se er for mange bemyndigelser i lovforslaget, og det er, uanset om vi diskuterer det her område eller vi diskuterer andre lovområder, principielt betænkeligt, at ministrene modtager for mange bemyndigelser fra Folketinget. Derfor vil vi, som andre ordførere også har tilkendegivet, under udvalgsarbejdet prøve at søge belyst, hvad de bemyndigelser skal bruges til, og se, om vi dog ikke undervejs i behandlingen af lovforslaget kunne få udmøntet flere bemyndigelser i egentlig tekst – om ikke andet så i hvert fald over for udvalget få tilkendegivet, hvad bemyndigelserne skal bruges til.

Når der så senere opstår uenigheder, så kan man jo komme tilbage og se, hvad der blev svaret i sin tid, og det er jo egentlig meget sundt, at Folketinget har den mulighed.

Kulturministeren (Jytte Hilden):

Jeg skal starte med at sige tak til de mange ordførere, som alle har taget opgaven alvorligt, og som har kigget på de to ben, der er i lovforslaget. Jeg synes, at den alvor, som vi alle er gået til opgaven med, tyder på, at hvis vi fortsætter et stykke vej med den demokratiske samtale, så vil vi kunne få et endog meget, meget bredt flertal for en ny filmlov indeholdende både et medieråd og så en eller anden form for struktur.

Jeg vil også godt sige, at jeg forstår alle de ordførere – og det er jo næsten alle – der har sagt, at der er lige lovlig mange bemyndigelser. Det er jeg sådan set enig i, men problemet for os som lovgivere er, hvordan vi kan lave et sæt spilleregler i en verden, der bevæger sig hurtigt, sådan at vi ikke hele tiden skal tilbage til Folketinget. Men jeg vil godt sige til alle ordførerne,

at jeg er meget indstillet på undervejs i udvalgsarbejdet at gå ind og kigge på, om der er ting, som vi allerede nu kan få på plads i forbindelse med den endelige vedtagelse af filmloven. Er der det, så synes jeg, at vi rent faktisk skal gøre det. Og jeg vil også godt sige til ordførerne, at det vil jeg være meget åben over for både i de spørgsmål, der bliver stillet, og med de svar, der bliver givet.

Så skal jeg sige tak til hr. Søren Hansen, og hvis ønsket er at få ordet nordisk ind i § 2, stk. 2, så lad os se, om det ikke også skulle kunne samle et flertal.

Til Venstres ordfører, hr. Hans Christian Schmidt, skal jeg sige tak, fordi man har mindre bekymring end begejstring. Det er jo altid godt, at det positive fylder mest.

Til hr. Torben Rechendorff vil jeg sige, at det er fuldstændig rigtigt, at ideen med det her lovforslag såmænd ikke er at omkalfatre hele filmverdenen, tværtimod. Der er masser af ting, der virker godt, og der er mange ting, som fortsat skal virke godt. Det er et lille stykke bestillingsarbejde med at få en gammeldags filmcensur afskaffet og et nyt medieråd til at virke til gavn for forældre, børn og alle os, der godt kan lide levende billeder, og det er et lille stykke bestillingsarbejde til at få en overordnet struktur i et filmhus og dermed flette og knytte nogle institutioner sammen, som har lange, forskellige historiske traditioner. Det synes jeg vi skal have respekt for, og det har vi også haft i den proces, der er gået forud. Jeg er så lidt fornøjet ved at være blive urskovsbestyrer tillige med alle de andre opgaver, en kulturminister har.

Så skal jeg sige til fru Birgitte Husmark fra SF, at jeg tror, hvis jeg lyttede ret, at også SF vil være med i den samtale om at kunne finde en fælles forståelse for tingene. Med hensyn til den konkrete ændring fra en fifty-fifty-ordning til en 60 pct./40 pct.-ordning så har det – også i forbindelse med de mange kompromiser, som vi har måttet indgå med de mange kræfter, der positivt har været med i debatten – været et klart ønske fra Filminstitutets side. Så hvis det skulle laves om, så er det altså Filminstituttet vi skal hen og snakke med igen. Det ligger altså lige præcis hos kernefolket i denne her lov, at det ønske er blevet fremsat. Jeg spurgte selv til det, da det pludselig optrådte, men det har altså været en del af den fælles snak for at finde et brugbart, hvad skal vi sige, kompromis.

Der er flere, der har været inde på, og det synes jeg er fuldstændig rigtigt, at vi efterhån-

den har brug for at forstå tv og film samtidig. Vi har tv-direktiver, der siger noget om vold og sex og børn og vores ønsker til, at disse ting ikke blandes sammen. Det kunne godt være, at vi skulle prøve at kigge de to steder, hvor vi ligesom har bestemmelser om det. Jeg tror måske, at man ad åre kunne gå hen og ende med at have en fælles lov på de områder. Jeg vil dog gerne understøtte, at den ikke kommer i næste samling.

Til fru Elsebeth Gerner Nielsen vil jeg godt sige, at det er en rammelov, og jeg deler bekymringen, hvis næste generation alene skulle få deres oplevelser af denne verden via billeder og ikke det meget prægnante ord, enten det nu er talt eller skrevet. Men det er jo i høj grad et spørgsmål for den del af vores samfund og vores land, som vedrører undervisningssektoren, så jeg tror, det kunne være, at kultursektoren og undervisningssektoren skulle gå lidt i spil, når det gælder en styrkelse af ordet og ordets betydning for børn og unge.

Jeg synes, det kunne være en udmærket idé, hvis vi sagde til Medierådet, at vi godt vil lave en årlig redegørelse for ligesom at følge med måske navnlig her i pionertiden. Om det derefter kunne gå hen og blive lidt træls, det skal jeg ikke kunne sige, men navnlig i pionertiden kunne det være en god idé at få en tilbagemelding om: Hvad virker, og hvad virker ikke? Er der grund til at kigge de fælles vedtægter igennem én gang til?

Til hr. Kim Behnke kan jeg sige, at jeg synes, det var en ganske interessant iagttagelse, at man kunne ønske sig, at de varedeklARATIONER kom ind i filmanmeldelserne. Nu er det jo hverken hr. Kim Behnke eller kulturministeren, der skriver filmanmeldelser, og godt er det vel; men det ville da være et udmærket råd, for hvis vi alle steder får offentliggjort de gode ting, vi vil have sagt, så går det jo bedre. Så det råd vil jeg gerne være med til også at give videre til filmanmelderne, uden at jeg på nogen som helst måde vil pålægge dem noget.

Hr. Kim Behnke var også inde på spørgsmålet om filmkanaler og action news, om vi egentlig nu om dage kan se forskel på film og tv. Ja, det kan vi i produktionsmåden, men fremvisningsformerne er jo efterhånden så mangfoldige og smelter et eller andet sted ikke ret langt fra os sammen, så det er svaret – på samme måde, som jeg gav før.

Så skal jeg til sidst – inden jeg ender med CD – sige til hr. Bent Hindrup Andersen og hr.

Kristian Thulesen Dahl, at man jo kan få venner de særeste steder. Nu har jeg tilsyneladende fået venner i det yderste venstre og det yderste højre i Folketinget, og det kunne jo tyde på, at vi alle sammen kunne samles om noget, der i virkeligheden ikke er nogen total ændring af filmverdenen, men noget, som tager hånd om de nybrud, som der selvfølgelig også er i denne verden.

Jeg tror, det er vigtigt, vi som folkevalgte gør os rammerne klart; men jeg tror også, det er vigtigt, at vi som folkevalgte lader være med at gå ned i alle detaljer med regler eller gør os bekymringer, som kunne vise sig ikke at være hensigtsmæssige, hvis det drejer sig om reglerne, eller at være overflødige, når det gælder bekymringerne.

Hr. Bent Hindrup Andersen var den eneste, der nævnte Filmmuseet. Lovforslaget lægger klart op til en styrkelse af museets rolle og aktiviteter. Filmmuseet skal i langt højere grad styrkes, også forskningsmæssigt, og det får kontakt til de andre miljøer, der beskæftiger sig med filmvidenskab og lignende. En af de virkelig markante nye ting i lovforslaget er ikke, at der kommer et medieråd i stedet for en filmcensur, at der kommer andre strukturer og et fælles Filmhus. Det helt nye er faktisk Filmmuseets rolle, og det har der i de diskussioner, jeg har været med til, været meget stor opbakning bag.

Jeg skal sige tak til fru Lisbeth Arbøl fra CD og tilføje, at jeg er enig i, at med hensyn til Filmhuset og den nye organisation er det simpelt hen et spørgsmål om klare kompetencer; andet og mere er det ikke. Men det er helt klart, at en verden, som er vant til at formulere sig på mange måder, naturligvis også gør det, når det gælder om at finde ud af, hvordan kompetencerne skal være.

Nogle har næsten beklaget, at det hele nu kommer til at handle om penge. I den sidste ende kommer vi imidlertid ikke uden om, at det vil være et spørgsmål om prioritering af millionerne til det ene eller det andet, og derfor er der lagt op til, at det er de årlige finanslove, der skal afgøre, hvor meget der skal gå til spillefilm og hvor meget til dokumentar- og kortfilm, så vi er sikre på, at det er os som lovgivere, der træffer beslutningerne.

Med disse ord vil jeg sige tak for de mange gode bemærkninger og glæde mig til demokratiske samtaler, så vi måske får et enigt Folketing bag denne lov. Det vil være min lille ønske-drøm.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Fjerde næstformand (Elisabeth Arnold):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Kulturudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af lovforslag nr. L 57: Forslag til lov om ændring af lov om biblioteksafgift. (Beløbsgrænser og revisionsfrist). Af kulturministeren (Jytte Hilden). (Fremsat 6/11 96).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Poul Qvist Jørgensen (S):

Da den nugældende lov om biblioteksafgift blev vedtaget for lidt over end 5 år siden, var en af betingelserne, at den skulle revideres endeligt i den folketingssamling, vi nu er inde i. Det har været kendt i alle kredse, der har haft interesse i biblioteksafgiften, og det kan derfor overraske og forundre, at der i sensommeren i år brød en – vistnok meget diplomatisk sagt – frådende debat ud om enkelthederne i den eksisterende afgiftslov.

Denne debat er, det indrømmer vel alle, den egentlige årsag til, at vi ikke som planlagt kan revidere loven om biblioteksafgiften i dette folketingsår, men først om 2 år, nemlig i samlingen 1998-99. Derfor har kulturministeren meget fornuftigt ræsonneret, at to af de mest kritiserede elementer i biblioteksreformens bliver henholdsvis stillet i bero og afskaffet, og at det vil være hensigtsmæssigt at nedsætte et udvalg, som skal fremkomme med forslag til en ny biblioteksafgift.

Det er den stærkt udskældte bagatelgrænse, der foreslås afskaffet, og det vil vi i Socialdemokratiet græde tørre fårer over. Bagatelgrænsen blev som bekendt indført som et led i den nugældende afgiftslov fra 1991 med den begrundelse, at det ville være en administrativ belastning at skulle udbetale beløb under den dengang fastsatte grænse på 1.200 kr. eller i 1996 1.332 kr. Det er egentlig banalt, at det naturligvis må koste det samme, hvad enten man udregner den enkelte modtagers tilgodehavende og udbetaler det, eller om man udregner beløbet og annullerer udbetalingen og lader pengene blive i systemet. Altså kan man lige så godt udbetale beløbet i fuld udstrækning og på den vis leve op til intentionerne i loven.

Det andet element, der berøres af kulturministerens forslag, er den overgrænse, der ligeledes er indeholdt i loven fra 1991. Den endelige beslutning om overgrænsen skal først tages ved næste revision af afgiftsloven, altså i 1999. Vi vil være meget interesseret i en ordning, der fungerer lidt efter Robin Hood-princippet, og vi er derfor også meget varsomme med allerede nu at lægge os fast på, om overgrænsen skal helt væk. Det er nemlig meget fornuftigt at glatte indtægtsforskellen lidt ud, da alle de forfattere, der rammer afgiftsloftet, samtidig er dem, der har det største salg. Fra vores side ligger der bestemt ikke nogen misundelsessocialistiske principper bag denne holdning, selv om vi jævnligt er blevet beskyldt for det i debatten, derimod nok en holdning om, at det måske kan blive for meget at få i både pose og sæk.

Med dette in mente skal jeg på Socialdemokratiets vegne tilslutte mig forslaget, selv om jeg understreger, at vi ikke på dette tidspunkt er indstillet på at tage en generel debat om biblioteksafgiftens fremtidige udformning. Personlig har jeg set meget frem til at kunne udforme biblioteksafgiften i en ny skikkelse allerede nu, ikke mindst fordi vi nu har forberedt os på en revision i så lang tid. Jeg ville være fuldt parat til at opstille en række krav til en ny lovgivning allerede i morgen.

Omvendt er jeg også glad for, at kulturministerens arbejdsgruppe nu skal kulegrave alle aspekter af afgiften med en revision for øje, og netop fordi denne arbejdsgruppe skal i gang, vil jeg afholde mig fra at give nogen form for des-siner. Fra politisk hold skal der ikke lyde andre krav til arbejdsgruppen, end at den skal leve op til sit kommissorium. Vi skal forholde os helt i ro, indtil gruppen kommer med sit oplæg til